

Niin, valo paistaa sälekaihtimien läpi silmiin. En uskalla vielä avata silmiä koska ne ovat kipeät ja vuotavat ja rähmäiset, enpä ole suihkussa käynyt moneen päivään ajattelen. Suussa maistuu vielä edellisillan viini, ehkä paras asia mihin aamulla voi herätä on punaviinin hapan maku. Aamu taitaa olla jo pitkällä, kenties jopa pitkälle päivää ollaan edetty, en ole vielä kelloa katsonut. Nousen matolta, johon edellisillalla olin sammunut, istumaan. Ei mitään kovia ryypjäisiä ole ollut edellisiltana mutta kuitenkin tietää juoneensa koska pää on hieman kipeä ja suussa oleva maku muistuttavat asiasta. Nousen matolta seisomaan ja pää tuntuu melko raskaalta, olisin voinut jättää sen viimeisen jointin polttamatta tai lasin juomatta, joiden johdosta muuten nukahdin matolle, mutta se varmaan myös lieventää darraa aamulla, jointti siis. Pää tuntuu kuin homeessa olevalta ja sumuiselta, hieman jopa huippaa. Hirveä aamustondis, niinkuin viriilillä miehellä pitääkin aamuisin olla, näkyy pullottavan montapäivää päällä pidetyissä bokseissa. Käyn kusella lieventämässä stondista istualtaan ja masturboin samalla. Kävelen keittiöön hieman hoiperellen, matkalla tietenkin lyön varpaani kynnykseen ja se jos joku vituttaa, juomaan omatekemää mehua jonka tein äidin pihalla olevista viinimarjoista. Se on hieman kitkerää mutta se saa aistit teräviksi. Otan muutaman rauhoittavan bentsodiatsepaamin mehun kanssa, alprox merkkisen, että saan päivän kunnolla alkamaan. En voi sanoa asiaa mikä tekisi yhtä paskaa aivoille kuin nuo myrkyt, varsinkin viinan kanssa otettuna. Huhhuh se on muisti pois jo muutamasta napista. Huomaan myös pöydällä olevan viinipullon jonka pohjalla on vielä hieman viiniä, otan kulauksen ja pää tuntuu jo paljon selvemmältä. Venyttelen. Viheltelen ja laulelen yksikseni. Päivä taitaa alkaa olla jo pitkällä. Keitän kahvit pannulla koska en omista keitintä, enkä luota sen makuun, ja kahvia juodessani katson ikkunasta ja poltan tupakan. Mietin ja venyttelen hieman lisää, ei mitään guru-jooga venytystä vaan lähinnä kädet suoriksi ja hieman selkää notkolle. Mietin elämää pihalla ja ihmisiä jotka kävelevät kadulla. Ihmiset ovat typeriä, niitä ei välillä voi katsoa tuntematta vihaa ja turhautuneisuutta siitä mitä he tekevät ja luulevat tietävänsä, vitun ihmiset ajattelen, luulevat tietävänsä kaikesta kaiken mutta oikeasti eivät tiedä mitään. On läskejä hikisine selkineen, nörttejä vittumaisine ja rumine kasvoineen, hienoja neitejä jotka keikuttavat perseettään kuin lonkkavikaiset, pikkuporvareita kiristävine krakoineen jotka muistuttavat enemmän tai vähemmän robotteja, mummoja jotka eivät oikeastaan voisi kävellä yhtään hitaammin. Miksi vitussa ne eivät mene jo saattohoitoon, kuka niitä tarvitsee? Tietävätköhän ne sen itse? En voi olla tuntematta olemattomutta siitä mitä elämälläni teen, mitä jotkut sanovat ja, taas kerran, luulevat tietävänsä minusta ja omasta paremmasta elämästä ja niiden täydellisestä erilaisuudesta ja yhteensopimattomuudesta. Miksi ihmiset eivät jätä minua rauhaan! Elämän tarpeellisuus ja seikka millä sitä mitataan ovat kyllä jälkeenjääneitä ajastaan. Ajat muuttuvat, ihmiset eivät. Ihmisillä tuntuu olevan pakko arvottaa ihmiset lokeroihin ja itsensä aina ylemmäksi muita, minun kaltaisia ihmisiä varsinkin, ylempään lokeroon. Koska he eivät sielunkaan silmin halua minun kaltaisiksi, saati sitten että heidän omista lapsistaan tulisi minun kaltaisiani, häpeäksi yhteiskunnalla, perheelle, yhteisille tuttavilla. Äitini aina mukavasti sanoi minusta: "Iisac, minua hävettää sinä, olet pettymys minulle, ystävilleni ja koko perheelle, en enää voi mennä mihinkään missä minulla on kavereita koska he tietävät sinun tekemisistäsi ja se häpeä on sietämätön millä joudun kohtaamaan heidät." Hah, tällaisen seikan hokema omalta vanhemmaltaan on hieman masentavaa. Traumatisoivaa se myöskin on. Niin en voi tietenkään äitiäniäkään syyttää koska meillä jokaisella on valintamme ja niitä me myös seuraamme, asioita jotka kiinnostavat. Mitä väärää on siinä että tykkää viinasta, pilvestä, huumeista yleensäkin, joskin pilvi on niistä vähiten paha, ja naisista? Ah, ihanat naiset, sekoittavat pään ja pistävät polvet veteliksi ja kullin kovaksi. Kerran olen rakastanut naista mutta ollut liian holtiton suhteessa joten ei siitä mitään tullut, mutta nainen on vieläkin

mielessä. Enpä ole siitä päässyt irti. Hänellä on nyt jokin toinen. Kuulemma fiksu, varmaankin varakkaampi ja lahjakkaampi kuin minä, niin ja kiihoittavampikin myös. Paneminen on yksi suhteiden peruspilari, kuulemma eivät seurustele. Mies ei sitä kuulemma halua, silti hän roikkuu hänen perässään. Niinhän sitä sanotaan että naiset rakastuvat renttuihin mutta haluavat mennä naimisiin kunnollisten miesten kanssa. Enkä häntä syytä, omapa on vikani ja heidän turvahan se myös on että kotona odottaa kunnollinen mies! Ei sillä että etteivätköhän he tarvitsisivat jonkin heidänlaisensa. Sitä vastaan en ole. Enkä sitä että heillä on jokin toinen, vaan sitä, miten helposti he unohtavatkin sinut, vaikka vannoivat aikaisemmin rakkautta. Miten äkkiä se kävikään? Hah, naurettavan nopeasti. Ensinnäkin, en ole sellainen ihminen joka jaksaisi heidän perään huudella kokoajan. Rakastan heitä sellaisina kuin he ovat. On olemassa yksinkertaisimpia asioita jonka kautta haluan osoittaa rakkauteni. Sanoisin että yksinkertainen ihminen tarvitsee yksinkertaisia virikkeitä. En halua, enkä tajua miksi jotkut haluaisivat yhden illan suhteen. Se ei sovi minun pirtaan. Haluan suhteen joka kestää. Hän on minun muuri, minä olen hänen. En voi myöskään ketään koskaan siihen pakoittaa. Muuri josta puhuin tarkoittaa totuutta ja sen oheistuotteista kertyvää sanojen kehää. Haluan että sanat ovat puhtaita. Kuin itse olen, kun sanon sanoja jotka eivät ole sieltä missä on humalan syvyys ylipäättänsä päihteiden pahuus. En ole sieltä kotoisin, haluan naisten olevan tietoisia seikasta että en voisi koskaan lopullisesti pahoittaa mieltäni heitä kohtaan. Koska unohdan asiat kun saan vain olla heidän kanssaan. Haluan että sanat mitkä tulevat ihmistä kohtaan ovat elollisia, tiedän, minä sitä en ole ollut. Myönnän syntini siinä että ole ollut läsnä, en ole ottanut naisia huomioon enkä myöskään ole kohdellut heitä oikein, joka kerta kun olen hänen kanssaan yritän kuitenkin, muutos ei tapahdu hetkessä. Myönnän että läsnäolonani on ollut tuskaa molemminpuolin. Mutta parannus ei tapahdu yksin. He sanovat että eivät halua olla minun kanssa, että eivät näe meitä yhdessä tulevaisuudessa. Eikö riitä että nautimme toisten seurasta, ja teen lupauksen rehellisyydestä, vannoisin olevani läsnä kun sitä tarvitset vaikka olisit maailman toisella puolella. Vannoisin että tulen olemaan hänelle kivi johon nojata, haluaisin että olen hänelle sitä samaa. Tiemme eivät olleet niin erilaiset, olimme myös samanlaisia ihmisiä, ajattelen entisestäni. Olen pohjimmitani romantikko ja minä haluan että nainen on minun romantiikan kohde jolle minä voin tehdä häntä miellyttäviä asioita. Viedä teatteriin, tutustuttaa ystäviin, haluan tutustua sinun ystäviin. Joskus vain olen niin lukossa ja omituisissa oloissa johtuen liiallisesta pilvestä ja siitä että itsetuntoni ei anna periksi omalle itsesuojelulle jonka kautta en voi koskaan kertoa tai paljastaa kaikkea, en sano asioita tarpeeksi, pidän ne sisälläni, siitäkin olen yrittänyt päästä eroon, koska haluan naisen kanssa sen tehdä, yksin en siihen pysty. En ole ole hävennyt naisiani koskaan enkä tule koskaa häpeämäänkään. Kunnioitan heitä. Haluaisin hänen ajattelevan asiaa että täällä minussa on Heitä paljon rakastavat ihminen, Häneltä oppiva ihminen, Hänen kanssaan aikaa mieluusti viettävä ihminen jota eivät kiinnosta muut naiset ja halu olla Hänen kanssaan on suuremmoinen. Hänellä siellä jossain teillä tietämättömillä on ihminen johon hän on vasta tutustunut ja joka on sanonut hänelle että hän ei halua seurustelua nyt, haluaako hän todella seurustelua nyt ihmisen kanssa jota se ei tällä hetkellä kiinnosta? Haluaako hän vain seksiä? Haluaako naiset vain sitä, vai mitä? Mitä nainen ajattelet hänestä? Mikä on hänessä niin viehättävää että haluaa olla hänen kanssaan ja unohtaa kaiken? Syvälinen ajattelija jonka kanssa on paljon samanhekkistä puhuttavaa? Ainakin ehdottomasti enemmän kuin minussa. Haluaisin naisieni selittävän minulle kaikki nämä yksityiskohdat. Mikä on loppupeleissa se syy minkä takia naiset eivät halua olla minun kanssa? Olenko epämiellyttävä ihminen? Tylsä? Tyyperys joka kirjoittaa paskoja runoja ja kirjoitelmia vain siksi koska ei ole muuta voinut yksinäisinä hetkinä tehdä, kliseistä paskaa? Pinnallinen

teeskentelijä? Taivaanrannanmaalari? Tämän eron aikana olen uneksinut ja tajunnut sitä miten paljon kaipaan, miten paljon haluan olla hänen kanssaan ja tietenkin jakaminen, rehellisyys, tarpeet, hellyys kuuluvat kaikki jakamiseen ja sitä minä haluan hänen kanssaan tehdä. Matkoja haluan tehdä, kokemuksia jakaa. Mihin hävisivät kaikki ne hetket kun he sanoivat rakastavansa minua, sanovat haluavansa olla minun kanssa, BAM ja yhtäkkiä he eivät vain haluakkaan vaan haluavat olla henkilön kanssa johon aivan vasta ovat tutustuneet. Mihin ne rakkauden hetket katosivatkaan. Noh, olen ilmeisesti helposti unohdettava ihminen, johtuen tylsyydestä. Perkele olenpa kyllä tylsä ihminen, dokailua, kavereiden kanssa olemista, valmistelua samanlaiseen päivään päivästä toiseen. Ai niin se pilvenpoltto ja välillä läpikäytävä masennuksen ja apatian vaiheet. Ihan tosissaan sanottuna, en itsekkään ottaisi tällaista miestä, saati naista. Me muutamme eri suuntiin ja kyllä olemme nyt ja olemme tulevaisuudessa erilläänkin vielä. Mutta minulle, He ovat se tuuli kylmien virtauksien matkassa joka lämmittää vaikka tuuli olisi tullut miten kaukaa tahansa, koska se on erillinen. Sen tuulen tuntee. Ei ole olemassa samanlaista tuulta joka avaa ja koskettaa kuin kylmä tuuli ilman sitä kylmyyttä, vain lämpöä. Monesti kun otan kunnan rypyn ja mietin ääneen, luultavasti olen silloin jo humalassa, mille ottaisin juoman. Silloin otan huikan ja otan huikan naisen puolesta jonka kanssa tiedän että en voisi koskaan olla enkä tiedä voisinko mutta silti häntä kaipaan, ja silloin kenties otan kaipuulle, yhden naisen kaipuudelle. Niin siis tähän mietelmään menikin se viimeinen viinin pisara mikä oli pullossa jäljellä. Viini on siitä katala juoma että se loppuu aina ennen aikojaan. Ja naiset ovat siitä katala asia että juuri kun olet niihin rakastunut he jättävät sinut jonkun toisen takia ja sanovat että sinä et koskaan ymmärrä niinkuin se toinen minua, sinä et koskaan puhu mitään syvällistä, sinä et koskaan tee mitään minun puolestani. Mutta silti vaikka mitä hän on minulle tehnyt ja mitä tunteita olen saanut käydä läpi hänen takia, silti mieltäni en pois hänestä saa. Ja vaikka kuinka sanon aina hyvästit silti en voi päästää häntä sydämestäni !PERKELE, toistin juuri saman minkä alussa. Enkö enää osaa edes kirjoittaa tai puhua mistään muusta kuin samoista asioista, olenko aivokuollut? Helveti, vituttaa nämä naisasiat, enpä niitä enää mieti. Taas kerran päivä on jo edennyt pisteeseen jolloin tajuaa kun ei ole tehnyt tähänkään asti mitään, voi kokopäivän varata vain oleskelulle. Oleskelu, elämän pieniä hedonistisia tekoja jotka tekevät elämästä, kaikkine kurjuuksineen, elämisen arvoisen. Oleskelin pitkään kämpillä käärien läskejä jointteja ja mietiskellen miten oikeastaan ihmiskunta on tuhoontuomittu jo alkaessaan kasvaa hieman isommaksi roduksi jonka tarkoituksenaan on vain kasvaa kuin ilmapallo ja räjähtää, tuhoutua, annihiloida itsensä koska ei enää kestä painetta Olin kyllä aika pihalla ja vain yksi asia kalvasi mieltäni enemmän, naisen lisäksi, se oli alkoholi. Hetki jolloin kaipuu tätä toista(tai kolmatta tai neljättä tai viidettä, monia asioita rakastan eniten)rakastamaani asiaa kohtaan valkeni kunnollisesti, juoksin lähikauppaan, tai en juossut mutta kävelin erittäin ripeään tahtiin. Kaupasta ostan grillattua porsaana paahtokylkeä, viiniä, pullon rommia ja tupakkaa. Myös sellaisen helvetin kalliin valmissalaatin joka maistuu majoneesilta ja suolalta, aina. Kotia tullesani huomasin, tai oikeastaan jopa tiesin,että sohvalla makaa 110 kiloa miestä, muistan antaneeni avaimen hänelle pari päivää sitten. Otin huikan viiniä ja sytytin tupakan. En tajua missä välissä tämä kaverini oli tullut sisään, en ollut viipynyt kaupassa kuin vartin. Kuitenkin siinä se makasi sohvalla sammuneena ja huomasin jo parin metrin päästä kirkkaan viinan ihonläpi raikkaana pistävän tuoksun. Viinapullo ei ole ollut kauaa erossa hänen käsistään, kuitenkin en hänen puollaan näe, ajattelin. Syön ruokani mitkä juuri ostin. Tuli paha olo, en ole moneen päivään näin tukevasti syönyt, vain juonut. Kävin paskalla. Viinipullo menikin jo ruokajuomana, rommipullon aukaisen. Eka ryyppy on aina paras, jopa taivaallinen. Aloitin isolla kulauksella. Istuin lattialle maton päälle nojaten seinään. Seinää vasten istuessa on hyvä

ryypätä. Kaveri nukkuu vieläkin sohvalle, veikkaan univelkaa kertyneen. Yksin ryypätessä on se huono puoli että ajatukset karkaavat kaikkialle tummiin lokeroihin, harvoin hyviä ajatuksia tulee yksin dokatessa. Jopa itsemurhaan asti menee tummat ja harmaan aivosolut kännipäissään. No suutuinpä sitten ajatuksesta että en koskaan sitä uskaltaisi tehdä, rakastan elämää niin paljon, en koskaan voisi tehdä sitä läheisilleni No tietenkään en perkele! Mutta en tiedä miksi sitä sitten ajattelin, ihminen on kumma tämänkin asian suhteen, itsekeskeinen? Nousin lattialta horjuen seisaalleen. Kiroilin ja huusin vittua ja paiskoin muutaman tavaran, syistä jotka eivät johtuneet vihasta, vaan typeristä ajatuksista ja sen irrelevantista juoksusta. Juurensa ne varmaan juonsivat jostain elämän typeristä takapakeista, itse aiheutetuista. Flashbackeista, jostain nuoruuden ja ihmissuhteiden sotkusta ja väärinymmärryksistä ja siitä mitä olisi pitänyt tehdä toisin. Niin tiedän, niiden vatvomisessa ei ole mitään järkeä. Samassa tunnehuumassa huuhdadin nukkuvalla jättiläiselle "Mitä sinä siinä nukut.NOUSE!" Kävelin, olin jo melko humalassa, ottaen tukea piironginkaapista hänen luokseen ja potkasin läskiä kylkee ja tavutin. "Hei läski mi-tä VITTUA si-nä te-et minun sohvalle!" hän ei reagoinut mitenkään. Liekkö hengissä ajattelin. Sitten mieleeni tuli lähimäisen rakkaus. Mietin miksi näin tein, kaduin kaikkea, hain viltin ja peitin hänet sillä ja änkeydyin hänen viereensä makaamaan. Viimeisenä ajatuksena muistan katuneeni sitä että sanoin häntä läskiksi, tietäen että se on monelle arka asia, etenkin naisille. Sitten nukahdin. ----- Unen omaisen kuvajaisen unessa näin, se niin unenomainen neito, kaunein minkä olen eläessäni nähnyt, hennoin ottein kuljeskeli metsän lomassa sammalilla hyppien. Puita käsillä kosketellen, niitä kierrellen, ottein niin kevein että en ole eläessäni sen keyvempää kosketusta missään nähnyt. Seurasin häntä puiden lomasta, aurinko kimalteli hänen ihostaan. Kaunein kasvoin hän katseli perääni. Hän viittoili minua luokseen luo lammelle, niin tyynelle metsän peitossa kimaltelevalle. Hän osoitti vettä, äänettömästi hän pyysi minua kumartumaan veden ääreen. Kumarruin, hän kumartui samaan aikaan. Näin kuvajaisen vedessä, se ei ollut se sama nainen minkä puiden lomassa näin vaan Hän ja veteen sukelsin.